

A luat asupra lui suferința noastră...

Mulți oameni au pierdut conștiința că în centrul credinței creștine este persoana lui Hristos crucificat și înviat, iar nu un set de idei de cultură, de tradiție sau de atitudini etice. Pentru a ne ajuta să facem legătura personală cu Izbăvitorul, Providența Domnului a păstrat până în zilele noastre imaginea zguduitoare a chinurilor și morții Lui, impregnate pe pânza mortuară, care este ca o a cincea Evanghelie, scrisă nu cu cerneală, ci cu sângele vărsat pentru izbăvirea noastră.

.Poți rămâne indiferent față de martorul ales al martiriului, al morții și al învierii lui Isus ?

Giulgiul arată imensul chin, căruia i s-a dăruit nesilit, din iubire pentru noi, Domnul, care a devenit om adevărat, pentru a ne elibera din sclavia lui Satana, a păcatului, și a morții.

Această pânză mortuară prețioasă a lui Isus – spunea Ioan Paul al II-lea – poate să ne ajute în a înțelege mai bine taina iubirii Fiului lui Dumnezeu față de noi. În fața Giulgiului, imaginea vorbitoare și zguduitoare a durerii de nedescris, vreau să mulțumesc lui Dumnezeu pentru acest dar, la care creștinii trebuie să se închine cu dragoste, gata fiind de a merge pe urmele lui Hristos (...) Giulgiul ne permite să descoperim tainele suferinței, sfințite prin sacrificiul lui Hristos, care a devenit Izvorul izbăvirii pentru întreaga omenire” (Torino 24.05.1998).

Fața de pe Giulgiul din Torino

A fost supus unui martiriu înfiorător

Cercetările științifice asupra Giulgiului au arătat că pe el este imprimată imaginea unui bărbat înalt de 1,81 m, care purta barbă și păr lung, de o statură puternică și bine proporționată, cu trăsături semitice frumoase ale feței. Omul acesta a fost supus torturilor îngrozitoare de biciuire, de încoronare cu spini și crucificare. Pe tot corpul au fost găsite aproape 600 de răni. Impregnarea imaginii corpului mort nu prezintă nici o urmă de descompunere. Aceste date sunt în concordanță cu descrierile evanghelice și le completează cu detalii foarte importante.

Mai presus de toate, Giulgiul ne arată în ce grad Hristos a suferit și s-a auto-sacrificat (I. 13,1) din iubire pentru noi.

Fața lui Isus

În ciuda atâtor suferințe fizice și sufletești, imaginea feței de pe Giulgiu ne impresionează printr-o nemaiîntâlnită frumusețe și liniște. Imensitatea durerii pe cruce o putea duce cu o asemenea liniște numai Cineva care avea conștiința că prin suferință și moarte înfăptuiește victoria asupra morții. Impregnarea feței pe Giulgiu dovedește urme de tortură. Se poate observa rană de la lovitura cu bățul, la nas și pe obrazul drept. Sunt prezente răni ale pleoapelor și ale arcadelor sprâncenelor, umflătură la osul zigomatic

drept, scurgeri de sânge din nas, urme de smulgere a părului și a suprafeței epidermei. Cităm din Evanghelie: „Și-L loveau în cap cu o trestie, Îl scuipau” (Mc. 15,19) ; „Și-I dădeau palme” (I. 19,3).

Încoronarea cu spini

„Ostașii au împletit o cunună de spini, I-au pus-o pe cap” (I. 19,2). Felul acesta de tortura a fost întrebuințat numai pentru Isus. Din nici o altă sursă istorică nu avem informații despre folosirea unei astfel de torturi înainte de crucificare. Pe Giulgiu se văd numeroase scurgeri de sânge pe craniu, care pe pânză formează pete impregnate în pozitiv. Acestea au fost cauzate de străpungerea vaselor de sânge la cap de către coroana de spini. Coroana era în formă de bonetă care acoperea întregul cap. Chirurgii au numărat 13 răni pe frunte și 20 la spatele capului produse de colții spinilor, dar au putut să fie și 50. Întrucât sub pielea capului se află rețeaua de nervi și de vase de sânge, coroana de spini a produs dureri sfâșietoare și sângerări abundente. „Dacă se ia în considerare că pe pielea capilară, pe 1 cm² se găsesc peste 140 de puncte sensibile la durere, ne putem imagina imensa suferință a lui Hristos în timpul tragicei încoronări” – scrie L. Coppini, directorul Institutului de Anatomie a Universității din Bologna. Investigațiile științifice au arătat corespondența între locul sângerărilor și cel al arterelor și al venelor capilare. Aceasta este o a doua dovadă ce evidențiază autenticitatea Giulgiului, întrucât circuitul sanguin a fost descris și cunoscut abia în anul 1593.

Biciuirea

Isus a fost supus cu cruzime biciuirii. Pe tot corpul se văd răni produse de biciul roman flagrum, de asemenea pe fese, ceea ce este mărturia că Isus a fost biciuit gol. Biciuirea era o pedeapsă teribilă, uneori ucigătoare. Biciul avea trei curele lungi terminate cu bucăți de metal, care lovind smulgea bucăți de carne. S-a socotit că pe tot trupul lui Isus s-au găsit 120 de răni provenite din aplicarea loviturilor cu biciul. Era obiceiul ca la acest supliciu să fie supuși numai aceia care nu erau condamnați la moarte. După aplicarea pedepsei erau puși în libertate. Inițial Pilat a vrut numai să-l supună biciuirii pe Isus: „Eu deci, după ce voi pune să-l bată, îi voi da drumul” (L. 23,16). În felul acesta se poate explica numărul mare de lovituri și sălbăticia extraordinară cu care soldații

l-au biciuit pe Isus. Au considerat biciuirea ca o pedeapsă în sine. Au fost doi soldați, cel din partea dreapta era mai înalt și a lovit cu mult sadism. Isus sta ușor aplecat, cu mâinile legate de stâlp. Curelele biciului se încolăceau și răneau în egală măsură partea frontală a corpului, pieptul, abdomenul, tibiile și coapsele.

Ducerea crucii

Descifrând urmele rănilor de pe Giulgiu (pe omoplatul stâng și pe cel drept), cercetătorii sunt de acord că Isus a purtat în spate o bârnă numită patibulum și avea mâinile legate de ea. Se consideră că bârna avea în jur de 30 de kg, iar lungimea era de 1,80 m. Epuizat după biciuire, Isus cu mare greutate a mers la locul crucificării. Trebuia să parcurgă un drum de aproximativ 0,5 km. Căzând s-a lovit la față, izbindu-se violent la genunchi de pietrele drumului. Cercetătorii au constatat mari răni pe față, la nas (pe vârful nasului s-a găsit sânge amestecat cu rămășițe de pământ și de pietre) ca și în dreptul genunchilor, în special la cel drept, provocate de căderi. Pentru că Isus nu a mai putut singur să ducă crucea, Simon din Cirena a fost silit de centurion să o ducă în locul lui Isus (L. 23,26).

Crucificarea

Crucificarea era cea mai crudă și mai blamabilă tortură din timpul lui Isus. Pe Giulgiu se văd rănilor după străpungerea încheieturilor mâinilor de către cuie. Iar imaginea impregnată a picioarelor arată că au fost pironite cu un cui de stâlpul crucii. Cuiul a perforat osul tarsian.

Piciorul stâng a fost plasat deasupra celui drept. Mâinile au fost pironite pe cruce, la încheieturi și nu în palme, pentru că numai așa puteau să susțină greutatea

foto: Menelith Films

corpului răstignit. Palmele bătute în cuie și îngreunate cu tot trupul se rup. Cuiile au fost bătute deci în locul numit „punctul lui Destot”, care se situează sub oasele încheieturii mâinii. Prin acest punct nu trec vase sanguine mari, dar trece nervul care controlează mișcarea degetului mare. Dr. P. Barbet semnalizează că acest nerv, în care a fost fixat cuiul, controlează funcția de mișcare și este în același timp semnalizatorul durerii. Este cumplit de dureros, dar se suportă. În caz contrar s-ar pierde cunoștința.

În rana de la încheietura mâinii se văd două sângerări. În felul acesta savanții au putut reconstitui poziția mâinilor răstignite pe bârna de lemn, transversală, a crucii. Unghiul acestora de deschidere al acestora este de 10 grade, așadar, Isus atârând pe cruce, din timp în timp încerca să se ridice, pentru a lua aer și ☞

Urme de sânge a inimii străpunse

